

Samfundslivets Omraader havde tjent Helhedens Interesse. For denne Politik's store økonomiske Resultater havde Finansministeren nylig gjort Rede. Ogsaa *udenrigspolitisk* havde Regeringen gjort Tidens Gerning. »Det har været en Fortsættelse af den fællesnordiske Politik, hvis Linier blev lagt ved Fællesmødet i København i Sommer og ført frem ved Folkeforbundsforsamlingens Møde i Genève. Her blev Stillingen til Sanktionsparagraffen klargjort paa en Maade, der tydeliggjorde Nordens Freds- og Neutralitetsvilje.« Paa *Forsvarspolitikens* Omraade havde Regeringen allerede ved Militærlovene af 1937 taget Konsekvenserne af den ændrede europæiske Situation. Maalet var klart begrænset til Neutralitetsbevogtningen, men denne begrænsede Opgave skulde søges løst paa ærlig Maade, saa at de dertil nødvendige Midler blev stillet til Raadighed. Der havde nu i 21 Mands Udvalget fundet en fordomsfri Drøftelse Sted af et Stof, der omfattede baade Udenrigspolitik, herunder Forholdet til Nordens Folkeforbundspolitik, og de egentlige militære Spørgsmaal; disse Forhandlinger havde endnu ikke kunnet afsluttes. Det stod naturligvis Det konservative Folkeparti frit for at rejse Forsvarsspørgsmaalet ved Valget, saaledes som det var bebudet i Pressen. Dette understregede den Kendsgerning, at Forsvarsspørgsmaalet for de Konservative ikke var et sagligt Spørgsmaal, men en Tro, »nemlig en Tro paa, at der altid skal mere til«, og Partiet syntes derfor uskikket til at slutte et sagligt Forlig om denne Sag med noget andet Parti. — De to Regeringspartier havde gennem et snart 10-aarigt Samarbejde vist, at de kunde tale sig overens og staa fast ved det. Derimod var *Venstres* Skæbne efter 1933, da Venstre gjorde en sand Bedrift ved Kanslergadeforliget, et iøjnefaldende Eksempel paa, hvorledes det gaar et Parti, som ikke tør staa ved sine egne Handlinger. Partiet var selv gaaet ind for Statsstøtte til Landbruget og for Planøkonomi, og alle Venstres Krav gik nu ud paa Prisforhøjelser, paa Bindinger til Eksportmarkederne, paa Statsstøtte, ogsaa til den eksporterede Varemængde, men alligevel vilde man fortsætte den gamle Lektie om den økonomiske Liberalisme — som om den eksisterede nogetsteds paa Kloden. Over for den megen Splittelse inden for de gamle Oppositionspartier var det en Lykke for Landet, at Socialdemokratiet til Gengæld viste en stadig Fasthed, idet det for længst var vokset ud af den egentlige Arbejderklassers Rækker. Socialdemokratiet havde gennem sin Samfundspolitik formaaet at *forene* i Stedet for at splitte og stod som det virkelige Samlingstegn i dansk Politik. I instinktiv Følelse heraf vendte ogsaa ethvert nyt Splittelsesforsøg, der pyntede sig med Etiketten Samling, imod Socialdemokratiet. — Taleren